

Arrest

nr. 276 228 van 18 augustus 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 februari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 1 februari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 maart 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BOROTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 maart 2019 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn Spaanse broer E.A.D.A.

Op 24 september 2019 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 26 september 2019 dient de verzoeker wederom een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid, ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn Spaanse broer E.A.D.A.

Op 13 maart 2020 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 3 augustus 2020 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 februari 2022 beslist de gemachtigde van de thans bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) dat de machtigingsaanvraag van 3 augustus 2020 onontvankelijk is. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 23 februari 2022 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.08.2020 werd ingediend door :

E. A., A. (...)

nationaliteit: Marokko

geboren te A. Z. (...) op (...).1987

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij enige tijd zijn leven alhier zou hebben opgebouwd. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert enige tijd in België te verblijven. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende op 26.03.2019 een aanvraag gezinshereniging in o.b.v. E. A. D. A. (...) (NN xxx), nationaliteit Spanje. Deze aanvraag gezinshereniging werd geweigerd d.d. 24.09.2019 met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 17.10.2019. Op 26.09.2019 diende betrokkene een nieuwe aanvraag gezinshereniging in ook deze werd geweigerd. Deze beslissing werd hem betekend op 27.03.2020. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland.

Betrokkene haalt ook aan het hij een relatie heeft met mevrouw W. A. (...) en dat zij samen een kind zouden verwachten. Uit het administratief dossier blijkt dat er op 16.10.2020 een kind geboren is met name E. A. A. (...). Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar

betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden. Verder dient er te worden opgemerkt dat betrokkene niet meer samenwoont met het kind. Uit de adrescontrole d.d. 09.11.2021 blijkt dat mijnheer op de (...) zou verblijven, samen met een vriend. Ook legt betrokkene geen bewijzen voor van effectieve banden met zijn kind.

Verder beroept hij zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639).

Verder beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven.

Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Verder verklaart betrokkene dat het voor hem zeer moeilijk zou zijn terug te keren naar het land van herkomst om daar zijn leven opnieuw op te bouwen. Doch ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien staat het betrokkene altijd vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene zich volledig geïntegreerd zou hebben in België, dat hij hier zou willen werken, dat hij een sociaal leven opgebouwd zou hebben) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegronde van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)"

Op 1 februari 2022 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, die eveneens aan de verzoeker op 23 februari 2022 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

De heer

Naam, voornaam: E. A., A. (...)

geboortedatum: (...).1987

geboorteplaats: A. Z. (...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*
- (...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 6 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Tevens wordt gewag gemaakt van een kennelijke appreciatiefout.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft “drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden”.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

DE BUITENGEWONE OMSTANDIGHEID

De eisende partij heeft een aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen omwille van de buitengewone omstandigheden waarin hij verkeert.

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de ‘overmacht’ (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Bovendien dienen de buitengewone omstandigheden niet ‘onvoorzienbaar’ te zijn. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de vreemdeling zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor een repatriëring bemoeilijkt wordt.

De eisende partij heeft in zijn aanvraag o.a. gewezen op verschillende elementen die een buitengewone omstandigheid vormen:

- Zijn ononderbroken verblijf in België
- Zijn integratie
- Zijn relatie met de Duitse onderdaan W. A. (...) waaruit inmiddels een kind is geboren :

E. A. A. (...), geboren te Pelt op (...).2020

Deze elementen alleen al tonen de onmogelijkheid of minstens de bijzondere moeilijkheid om terug te keren naar het land van herkomst aan, zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Minstens dient te worden geoordeeld dat die allen tezamen wel degelijk moeten worden aanzien als buitengewone omstandigheid.

Eisende van partij is dan ook van oordeel dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aangetoond is.

Verwerende partij is dus onterecht van oordeel dat er geen buitengewone omstandigheid aanwezig zou zijn.

De argumentatie van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

1.1. Gezins – en privéleven

Uit de regularisatieprocedure blijkt dat eisende partij ononderbroken verblijft in België en sedert 16.10.2020 ouder is van een kind uit zijn relatie met W. A. (...) :

E. A. A. (...), van Duitse nationaliteit, geboren te Pelt op (...).2020

Tevens werd vastgesteld dat eisende partij thans niet meer samenwoont met zijn kind.

Eisende partij kan bevestigen dat psychische problemen van zijn partner aan de basis liggen van een gescheiden woonst en enkel de materiële bewaring van hun gemeenschappelijk kind door de Jeugdrechtbank (perspectiefzoekend) werd toevertrouwd aan een pleeggezin in Beringen;

Eisende partij draagt echter nog steeds zorg voor zijn kind en houdt zich stipt aan de voorziene bezoeksregeling om zijn vadersrol op te nemen t.a.v. zijn zoon;

Er zijn dus voldoende elementen van integratie aanwezig in zijn dossier om te oordelen dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

Het is duidelijk dat de elementen die werden opgesomd in de aanvraag een buitengewone omstandigheid vormen.

Verwerende partij aanvaardt deze argumenten niet als een buitengewone omstandigheid, evenwel onterecht en heeft daardoor artikel 9bis en haar motiveringsplicht geschonden.

De motivering van verwerende partij stemt derhalve niet overeen met de stukken van het dossier.

De motiveringsplicht werd dan ook geschonden en het standpunt van de verwerende partij kan niet worden weerhouden.

Eisende partij heeft tijdens zijn regularisatieprocedure opgeworpen dat hij effectieve en genestelde banden heeft met België en hij sindsdien zijn leven heeft opgebouwd in België.

In deze omstandigheden kan het dossier van eisende partij niet zomaar door verwerende partij naast zich worden neergelegd. De hechte banden met België, staan manifest vast.

Doordat verwerende partij toch de onontvankelijkheidsbeslissing neemt, heeft de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Indien er nog enige vorm van twijfel zou zijn in hoofde van verwerende partij omtrent de aanwezigheid van de buitengewone omstandigheid en de elementen die eisende partij had ingeroepen, had zij perfect de mogelijkheid om aanvullende informatie op te vragen aan eisende partij.

Eisende partij zou in zulk geval het nodige hebben gedaan om de desbetreffende informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens zijn standpunt hieromtrent kenbaar te maken.

Verwerende partij heeft dit echter nagelaten te doen, waardoor zij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij.

De verwerende partij heeft de plicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de verwerende partij.

Tevens heeft zij daardoor het redelijkheidsbeginsel en proportionaliteitsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft immers een beslissing genomen maar niet in alle redelijkheid.

De overheid heeft er zich in casu toe beperkt om op basis van de bekomen stukken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing, zonder verdere vraagstelling aan eisende partij tot het leveren van bijkomende inlichtingen.

Gezien eisende partij sinds geruime tijd zijn sociaal en cultureel leven in België heeft uitgebouwd, en ouder is van een kind met een geldig verblijfsrecht in België en waarover hij het hoederecht heeft, valt haar situatie dan ook onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),*
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,*
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).*

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Marokko terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissing?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten ten gevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden.

1.2. Wat betreft aparte beoordeling van de elementen

*

Daarnaast heeft de verwerende partij alle ingeroepen elementen apart beoordeeld, teneinde te concluderen dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn.

De verwerende partij gaat bij deze individuele beoordeling in de fout door net alle elementen afzonderlijk te beoordelen en het geheel van de omstandigheden, waardoor de ingeroepen buitengewone omstandigheden nog een zwaarwichtiger karakter krijgen, negeert.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door de samenloop van de omstandigheden te negeren.

*

Verwerende partij stelt daarnaast in de bestreden beslissing dat de aangehaalde banden met België en de integratie van eisende partij niet worden behandeld, gezien deze behoren tot de gegrondheidsfase.

Eisende partij is het met deze visie niet eens.

Deze argumenten werden ingeroepen om zowel de buitengewone omstandigheid als de gegrondheid van de aanvraag te motiveren en te ondersteunen, wat ook blijkt uit het schrijven van eisende partij.

Verwerende partij dient hier dan ook over te oordelen.

De redenering van verwerende partij valt niet samen met de inhoud van het schrijven van eisende partij.

De redenen die eisende partij heeft opgenomen in zijn schrijven, hebben dus betrekking zowel op de gegrondheidsfase als de ontvankelijkheidsfase.

Voor beide fasen kunnen immers dezelfde argumenten worden ingeroepen.

Een bepaalde reden of omstandigheid kan én een reden zijn om te oordelen dat de aanvraag ontvankelijk is én een reden om tot de gegrondheid van dezelfde aanvraag te komen.

De wet maakt hier geen onderscheid in, waardoor verwerende partij dit onderscheid evenmin kan maken.

De beslissing van verwerende partij schendt volgens eisende partij dan ook de motiveringsplicht, artikel 9bis van de vreemdelingenwet en tevens het vertrouwensbeginsel.

*

Uit bovenstaande elementen is duidelijk dat het argument van verwerende partij niet kan weerhouden worden.

Het middel in gegrond."

2.1.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoeker heeft in de aanhef van het eerste middel wel gewag gemaakt van een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag, doch uit zijn uiteenzettingen kan niet blijken hoe deze rechtsregels door de eerste bestreden beslissing geschonden zouden zijn. Omtrent artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag ontbreekt immers elke verdere toelichting, terwijl de verzoeker zich met betrekking tot de formele motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 beperkt tot een louter rechtstheoretische toelichting zonder evenwel op duidelijke wijze te omschrijven hoe de eerste bestreden beslissing deze rechtsregels precies zou schenden. De verzoeker geeft wel aan dat *"de motiveringsplicht"* is geschonden doordat de verweerder ten onrechte van oordeel is dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn en hij stelt dat de motivering van de verweerder niet overeenstemt met de stukken van het dossier. De verzoeker gaat hierbij in op bepaalde motieven die in de eerste bestreden akte zijn opgenomen. Dit betoog heeft echter onmiskenbaar betrekking op de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en kan niet dienstig worden aangewend ter adstructie van de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Bij gebrek aan duidelijke uiteenzetting van de wijze waarop artikel 6 van het Kinderrechtenverdrag, de formele motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 door de eerste bestreden beslissing zouden zijn geschonden, is het middel wat dit betreft niet-ontvankelijk.

2.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden

beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Op 3 augustus 2020 diende de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing betreft de niet-ontvankelijkheid van deze machtigingsaanvraag.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet zodoende in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust derhalve op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

De gemachtigde beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad treedt te dezen op als annulatierechter en beschikt ter zake dus enkel over een marginale toetsingsbevoegdheid. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch komt het hem toe om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te beoordelen in zijn plaats.

Waar de verzoeker een theoretische uiteenzetting over het begrip “*buitengewone omstandigheden*” verschaft, wijst de Raad erop dat hij hiermee niet concreet aantoonde dat de eerste bestreden beslissing dit begrip zou miskennen.

De verzoeker betoogt voorts dat hij in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheden heeft gewezen op zijn ononderbroken verblijf in België, zijn integratie en zijn relatie met de Duitse W.A. waaruit inmiddels een kind is geboren, E. A. A.. De verzoeker stelt dat deze elementen alleen al aantonen dat hij onmogelijk of bijzonder moeilijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst zodat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Door louter de door hem in de aanvraag opgeworpen elementen te herhalen en te benadrukken dat deze elementen, minstens allen tezamen, “*wel degelijk*” buitengewone omstandigheden vormen, toont de verzoeker de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing niet aan. De gemachtigde heeft concreet gemotiveerd waarom hij van oordeel is dat deze aangehaalde elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarbij de louter andersluidende overtuiging van de verzoeker geen afbreuk kan doen aan deze concrete overwegingen.

Vervolgens haalt de verzoeker aan dat hij de vader is van een kind geboren op 16 oktober 2020 uit de relatie met W. A.. Dit element werd in de eerste bestreden beslissing als volgt besproken:

“Betrokkene haalt ook aan het hij een relatie heeft met mevrouw W. A. (...) en dat zij samen een kind zouden verwachten. Uit het administratief dossier blijkt dat er op 16.10.2020 een kind geboren is met name E. A. A. (...). Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden. Verder dient er te worden opgemerkt dat betrokkene niet meer samenwoont met het kind. Uit de adrescontrole d.d. 09.11.2021 blijkt dat mijnheer op de (...) zou verblijven, samen met een vriend. Ook legt betrokkene geen bewijzen voor van effectieve banden met zijn kind.”

De verzoeker geeft mee dat psychische problemen van zijn partner aan de basis liggen van de gescheiden woonst en hij stelt dat enkel de materiële bewaring van hun kind door de jeugdrechtbank aan een pleeggezin werd toevertrouwd. De verzoeker merkt tevens op dat hij nog steeds zorg draagt voor zijn kind en hij zich stipt aan de voorziene bezoeksregeling houdt om zijn vaderschapsrol op te nemen. Hieruit zou volgens de verzoeker blijken dat er voldoende elementen van integratie aanwezig zijn in het dossier om te oordelen dat de aanvraag onontvankelijk en gegrond moet worden verklaard.

De Raad kan dienaangaande enkel vaststellen dat de verzoeker met zijn betoog net bevestigt dat de gemachtigde op correcte wijze heeft vastgesteld dat “*er op 16.10.2020 een kind geboren is met name E. A. A. (...)*” en dat hij “*niet meer samenwoont met het kind*”. De verzoeker brengt echter geheel niets in tegen het determinerende motief om dit element niet als een buitengewone omstandigheid te aanvaarden, met name omdat de verzoeker niet heeft aangetoond waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen, terwijl de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, hetgeen geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt en hetgeen in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden. Deze beoordeling is geheel pertinent in het licht van het bepaalde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vermits het de aanvrager toekomt om zelf concreet te verduidelijken welk het beletsel is om de aanvraag vanuit het buitenland te kunnen indienen.

De verzoeker beperkt zich voorts tot loutere beweringen die niet worden gestaafd en waarmee dus niet kan worden aangetoond dat de hierboven weergegeven motieven niet redelijk of deugdelijk zouden zijn of dat de verweerder bij de beoordeling omtrent zijn kind niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding. In dit kader wordt benadrukt dat het de verzoeker toekomt om met concrete gegevens aannemelijk te maken dat de handelwijze van de gemachtigde niet doet blijken van het vereiste zorgvuldig handelen. Het formuleren door de verzoeker van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de eerste bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (RvS 15 januari 2021, nr. 249.498).

De loutere mening van de verzoeker dat er voldoende elementen van integratie aanwezig zijn in het dossier om te oordelen dat de aanvraag ontvankelijk en gegrond moet worden verklaard, nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker enkel zijn eigen overtuiging naar voor schuift waarmee hij niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). De Raad kan niet in de plaats van de verweerder oordelen of er in het dossier al dan niet voldoende elementen voorliggen die wijzen op buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker geeft vervolgens aan dat hij in zijn aanvraag heeft opgeworpen dat hij effectieve en genestelde banden heeft met België waar hij zijn leven heeft opgebouwd. Dat de verzoeker zich hierop heeft beroepen, wordt echter in de eerste bestreden beslissing niet betwist. De verzoeker meent evenwel dat *“in deze omstandigheden”* zijn *“dossier”* niet zomaar door de verweerder naast zich neer kan worden gelegd aangezien de hechte banden vaststaan. Met dergelijke vage kritiek, waarbij op geen enkele wijze wordt ingegaan op de ter zake door de verweerder gehanteerde weigeringsmotieven, toont de verzoeker geen onzorgvuldige besluitvorming aan. Waar de verzoeker erop wijst dat de verweerder bij twijfel bijkomende informatie had kunnen opvragen om aan het dossier toe te voegen en om hem de kans te bieden om zijn standpunt kenbaar te maken, wijst de Raad er nogmaals op dat de aanvrager in het kader van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de plicht heeft om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Het komt niet aan de verweerder toe om de verzoeker uit te nodigen om bijkomende inlichtingen te verschaffen. Verzoekers betoog is daarenboven niet meer dan een theoretisch betoog. Hij zet nergens uiteen welke nuttige bijkomende informatie hij aan de verweerder zou hebben verstrekt mocht deze die bij de verzoeker hebben opgevraagd. Uit niets blijkt ook dat er *“enige vorm van twijfel”* zou zijn bij verweerder aangaande de door verzoeker aangevoerde buitengewone omstandigheden.

In een laatste middelonderdeel zet de verzoeker uiteen dat hij het niet eens is met de visie dat de aangehaalde banden met België en zijn integratie niet worden behandeld aangezien ze tot de gegrondheidsfase behoren, en merkt hij op dat het niet opgaat om alle ingeroepen elementen apart te beoordelen. Wat deze laatste kritiek betreft, ziet de Raad niet in en de verzoeker legt ook niet uit hoe elementen die afzonderlijk niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden in hun geheel genomen toch dergelijke omstandigheden kunnen vormen. De Raad ziet ook niet in hoe het geheel van de omstandigheden *“nog een zwaarwichtiger karakter krijgen”* of een andere beoordeling zouden toelaten. Het volstaat dat verweerder de ingeroepen elementen op hun merites beoordeelt en geval per geval kijkt naar de concrete omstandigheden van de zaak. De verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde *in casu* heeft verzuimd dit op een deugdelijke wijze te doen.

De Raad kan verder enkel vaststellen dat in de eerste bestreden beslissing op pertinente wijze wordt vastgesteld dat de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en derhalve niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Het is immers vaste rechtspraak van de Raad van State dat elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden, aangezien ze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg niet in de fase van de ontvankelijkheid thuishoren. Zo oordeelde de Raad van zijn State in het in de eerste bestreden beslissing aangehaalde arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* De verzoeker toont niet concreet aan waarom er in zijn

geval in andersluidende zin zou moeten worden geoordeeld. Het loutere gegeven dat hij van oordeel is dat deze elementen wel degelijk buitengewone omstandigheden uitmaken, volstaat niet. Evenmin volstaat het dat hijzelf deze elementen heeft opgenomen onder de uiteenzetting van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag. Dat de wet in beginsel geen onderscheid maakt tussen wat kan worden ingeroepen in de ontvankelijkheids- en gegrondheidsfase, doet geen afbreuk aan de mogelijkheid voor de verweerder om te oordelen dat bepaalde elementen – waaronder elementen van integratie – betrekking hebben op de gegrondheid van de verblijfsaanvraag en dus niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld. Dat er bepaalde omstandigheden kunnen bestaan, die zowel een reden zijn om te oordelen dat de verblijfsaanvraag in België kan worden ingediend als om te oordelen dat een verblijfsmachtiging kan worden toegestaan, maakt nog niet dat dit tevens geldt voor algemene elementen van integratie. De verzoeker toont dit, gelet ook op bovenstaande rechtspraak van de Raad van State, alleszins niet aan. De in dit kader aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, kan niet worden aangenomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, voert de verzoeker een voornamelijk theoretisch betoog. De Raad wijst erop dat verzoekers situatie geen weigering van een voortgezet verblijf betreft, zodat er geen sprake kan zijn van een “*inmenging*” in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM. Het theoretisch betoog omtrent de inmengingsvoorwaarden, vervat in artikel 8, tweede lid van het EVRM, is derhalve niet dienstig.

De verzoeker meent dat zijn situatie onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, gelet op de in België uitgebouwde sociale en culturele integratie en omdat hij ouder is van een kind met een geldig verblijfsrecht in België en waarover hij het hoederecht heeft. Volgens de verzoeker is er geen grondige afweging gebeurd tussen de nadelige gevolgen voor hem en het door de verweerder nagestreefde legitieme doel.

De verzoeker gaat echter geheel voorbij aan de volgende motieven:

“Verder beroept hij zich hiervoor op art. 8 EVRM. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van zijn gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr.42.039, Rvs 20 juli 1994, nr. 48.653, Rvs 13 december 2005, nr. 152.639).

Verder beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven.

Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.”

Wat betreft zijn sociaal en cultureel leven in België, toont de verzoeker met de vage en niet concreet onderbouwde verwijzing naar de in België uitgebouwde sociale en culturele integratie, geen beschermenswaardig privéleven aan. De Raad kan dienaangaande enkel vaststellen dat niet wordt weerlegd dat niet werd aangetoond dat de sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid. Bovendien moet erop worden gewezen dat verzoekers beweerde privéleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich ervan bewust diende te zijn dat zijn verblijfsstatus ertoe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Uit de voorliggende gegevens blijkt immers dat de verzoeker verschillende visumaanvragen heeft ingediend, die alle werden geweigerd en dat hij nadien toch op onregelmatige wijze naar België is gekomen. De verzoeker heeft ook nadien geen verblijfsrecht verkregen. In dit geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). De verzoeker toont dergelijke uitzonderlijke omstandigheden niet aan. Aangezien de verzoeker aldus geen blijk geeft van een privéleven dat alhier moet worden beschermd, is er ook geen grondslag voor zijn verwachting dat er in de eerste bestreden beslissing een verdere afweging hierover zou terug te vinden zijn.

Waar de verzoeker verwijst naar zijn kind, merkt de Raad op dat uit de hierboven geciteerde motieven blijkt dat de verweerder wel degelijk is overgegaan tot een belangenafweging. Er werd immers gesteld dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties met zich meebrengt, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel impliceert en wat niet wil zeggen dat hij definitief gescheiden zal worden van zijn gezin, waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. De verzoeker toont niet aan dat deze afweging elke redelijkheid te buiten gaat. Verder verwacht de verzoeker een afweging in de eerste bestreden beslissing inzake *“het leed welke [...] zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten”* maar hij concretiseert dit leed niet verder.

De Raad wijst er tot slot op dat de eerste bestreden beslissing enkel inhoudt dat de aanvraag niet ontvankelijk is omdat de verzoeker niet heeft aangetoond dat het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is om tijdelijk terug te keren naar het land waar hij kan verblijven, om aldaar via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging een verblijfsaanvraag in te dienen. Een inhoudelijk onderzoek van verzoekers verblijfsaanspraken dient derhalve pas plaats te vinden wanneer de verzoeker vanuit het buitenland om een inreis- en/of verblijfsrecht verzoekt zoals voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds gesteld dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Gelet op bovenstaande dient te worden besloten dat geen schending wordt aangetoond van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Evenmin wordt een kennelijke appreciatiefout aangetoond.

2.1.3. Het eerste middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2. De verzoeker voert verderop in het verzoekschrift nog het volgende aan:

“D. MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van de aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden.

Dat de motieven opgesomd in dit bevel echter nergens vermeldt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie (onontvankelijkheid) en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten – enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

Hieruit blijkt dat de verzoeker zich in een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, beroept op een schending van de motiveringsplicht en dat hij tevens aanvoert dat de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing ook moet leiden tot de nietigverklaring van het daaraan gekoppelde bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, met name omdat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. De verzoeker betwist deze vaststelling niet. Met de uitdrukkelijke verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, is alvast voldaan aan de verplichting die artikel 8 van de Vreemdelingenwet oplegt om in het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 die werd toegepast te vermelden. De verzoeker toont verder niet aan dat in het bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gemotiveerd over de weigeringsbeslissing inzake zijn regularisatieaanvraag. Dit bevel berust immers op eigen en onderscheiden feitelijke en juridische motieven. In ieder geval blijkt niet dat de verzoeker enig belang heeft bij deze grief, nu hij met betrekking tot deze weigeringsbeslissing zelf de eerste bestreden akte toevoegt aan het voorliggende verzoekschrift. De verzoeker kan dan ook niet betwisten dat hij genoegzaam kennis heeft van de concrete motieven die deze weigeringsbeslissing onderbouwen.

Waar de verzoeker stelt dat het bestreden bevel een gevolgbeslissing uitmaakt van de eerste bestreden beslissing zodat dit bevel, bij vernietiging van de eerste bestreden beslissing, eveneens vernietigd dient te worden, merkt de Raad op dat de verzoeker geen gegronnd middel heeft aangevoerd dat toelaat de eerste bestreden beslissing te vernietigen. Deze kritiek is dan ook niet ter zake dienend. Bovendien kan de verzoeker niet dienstig verwijzen naar arresten van de Raad die betrekking hebben op *“een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht”* die vergezeld gaan van een *“bevel om het grondgebied te verlaten”*. De eerste bestreden beslissing betreft immers geen beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht.

Het tweede middel, voor zover het al een ontvankelijk middel zou uitmaken, kan derhalve niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE